

Sygn. akt **XX GC 980/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący –	SSO Edyta Bronowicka
Protokolant –	Agnieszka Gamus

po rozpoznaniu 27 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda w całości.
3. ostateczne rozliczenie kosztów postępowania pozostawia referendarzowi sądowemu

SSO Edyta Bronowicka

Sygn. akt XX GC 980/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 sierpnia 2013 r. powódka – D. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 120 000 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych. Na roszczenie powódki składała się kwota 80 000 zł tytułem obniżenia wartości nieruchomości powódki położonej przy ul. (...) w W. oraz kwota 40 000 zł tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej budynku mieszkalnego należącego do powódki. Powódka wskazała także, że 29 lipca 2013 r. zgłosiła pozwanemu roszczenie o odszkodowanie. (pozew k. 2-21)

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 lutego 2014 r. pozwany wniosł o oddalenie powództwa jako w całości bezzasadnego, w szczególności z powodu upływu terminu zawitego na dochodzenie roszczeń zgłoszonych przez powódkę. Zaznaczył jednocześnie, że

w przypadku nieruchomości powódki brak jest jakichkolwiek nowych ograniczeń

w korzystaniu z nieruchomości, powstałych w wyniku wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (zwaną dalej uchwałą nr (...)), gdyż

już na mocy rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im.

F. C. w W. (zwanego dalej rozporządzeniem nr (...)) jej nieruchomości była objęta ograniczeniami wynikającymi z owego rozporządzenia. Odnosząc się do żądania zasądzenia odszkodowania z tytułu tzw. rewitalizacji akustycznej budynku pozwany wskazał, że powódka nie wykazała aby w budynku istniał nieodpowiedni poziom klimatu akustycznego. Mało tego, nie wykazał nawet czy w budynku został zapewniony klimat akustyczny zgodny z wymogami rozporządzenia nr (...). (odpowiedź na pozew 137 – 151)

Odpowiadając na zarzuty podniesione przez pozwanego w odpowiedzi na pozew powódka, pismem z 18 kwietnia 2014 r. podtrzymała powództwo oraz podniosła, że w jej ocenie na mocy orzeczenia NSA o sygn. akt II OSK 2032/09 rozporządzenie nr (...) jest „nieaktualne” w związku z tym dotychczasowe akty wykonawcze utraciły moc. W związku z powyższym podniesiony przez pozwanego zarzut upływu terminu zawitego jest chybiony. Wskazała także, że odszkodowanie jakiego zasądzenia się domaga jest uzasadnione, ze względu na obniżenie wartości nieruchomości w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania. Argumentowała, że już samo wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania wywołuje szkodę w majątku danego właściciela nieruchomości. (pismo z 18 kwietnia 2014 r. k.220-236) Pozwany pismami z 12 i 26 czerwca 2014 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (pismo z 12 czerwca 2014 r. k. 252- 255 oraz pismo z 26 czerwca 2014 r. k. 259 -263).

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest właścicielką nieruchomości gruntowej zabudowanej segmentem budynku mieszkalnego w zabudowie bliźniaczej stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...) o powierzchni 509 m² z obrębem (...) położonej w W., w dzielnicy W. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Dowód: odpis zwykły księgi wieczystej z 1 sierpnia 2013 r. dołączony do pozwu k. 9 - 12.

Powódka nabyła przedmiotową nieruchomość w drodze zawarcia umowy darowizny, gdzie darczyńcami byli jej rodzice a ona stanęła do umowy jak obdarowana. W umowie wskazano, że wartość nieruchomości to 200 000 zł a jej powierzchnia to 509 m². W treści par. 5 umowy, ustanowiono na rzecz rodziców powódki nieodpłatną i dożywotnią służebność osobistą polegającą na prawie do zamieszkiwania i korzystania z parteru przedmiotowego budynku mieszkalnego, korzystania z wszelkich części wspólnych przedmiotowego budynku, a także prawo użytkowania całej przedmiotowej działki gruntu.

Dowód: odpis umowy darowizny sporządzonej w formie aktu notarialnego z 5 listopada 2008 r. k. 13 - 20

W dziale III księgi wieczystej nieruchomości powódki wpisane jest ograniczone prawo rzeczowe w postaci nieodpłatnej służebności gruntowej polegającej na prawie korzystania z piwnicy o powierzchni 16,70 metrów kwadratowych oraz na parterze z pokoju mieszkalnego o powierzchni 16,70 metrów kwadratowych znajdującego się nad tą piwnicą, pomieszczeń przy ścianie wspólnej z segmentem bliźniaczym, przy czym piwnica i pokój mają połączenie komunikacyjne z nieruchomością władnącą, z zastrzeżeniem, że ogrzanie, oświetlenie i remonty bieżące tej piwnicy i tego pokoju należeć będą do właściciela działki (...). oraz nieodpłatna, dożywotnia służebność osobista na rzecz rodziców powódki

– A. i B. W., polegająca na prawie do zamieszkiwania i korzystania z parteru budynku mieszkalnego wzniesionego na działce oznaczonej nr (...), korzystaniu z wszelkich części wspólnych budynku, a także prawo użytkowania całej przedmiotowej działki.

Dowód: odpis umowy darowizny sporządzonej w formie aktu notarialnego z 5 listopada 2008 r. k. 13 – 14.

Rozporządzeniem (...) został utworzony obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Podstawą wydania rozporządzenia była treść art. 135 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska. Na jego mocy

Wojewoda (...) określił, że tworzy się obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (§ 1 ust. 1 rozporządzenia). W obszarze ograniczonego użytkowania wyróżniono strefę ograniczonej zabudowy mieszkaniowej - strefa M. Wykaz działek położonych w obszarze ograniczonego użytkowania określa załącznik nr 6 do rozporządzenia (§ 3 ust. 5 rozporządzenia), a przebieg granicy strefy M i opis przebiegu tej granicy strefy M określono w załącznikach nr 4 i 5 do rozporządzenia (§3 ust 3 i 4 rozporządzenia). W obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono: 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży (§ 4 ust. 1 pkt. 1-3 rozporządzenia). W strefie M dopuszczalna była zmiana sposobu użytkowania budynków w całości lub części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom w warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy (§ 4 ust. 2 rozporządzenia). W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków, w szczególności w istniejących budynkach należało zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów (§ 5 pkt. 5 rozporządzenia). W przedmiotowym rozporządzeniu wskazano, iż wchodzi ono w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) (§ 7 rozporządzenia), a ogłoszenie to nastąpiło w dniu 10 sierpnia 2007 r.

Uchwałą nr (...) Sejmik Województwa (...) określił, że tworzy się obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. (§ 1 uchwały). W obszarze ograniczonego użytkowania wyróżniono dwie strefy:

1) strefę Z1, której granicę zewnętrzną wyznacza izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 55 dB w porze nocy, od wewnątrz granica lotniska,

2) strefę Z2, której granicę wyznacza od zewnątrz izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z1 (§ 4 pkt 1 i 2 uchwały),

W strefie Z2: a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej (§ 5 pkt 2 lit. a-c uchwały).

Ponadto określono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania, w szczególności wskazano, iż w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach (§ 6 pkt 2 uchwały).

Wykaz działek ewidencyjnych, które w całości lub w części znajdują się na terenie obszaru ograniczonego użytkowania oraz w poszczególnych strefach Z1 i Z2, określa załącznik nr 6 do uchwały (§ 10 uchwały).

Powyższa uchwała weszła w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) dnia 20 lipca 2011 r. Dz. Urzędowy nr 128 poz. 4086), czyli z dniem 4 sierpnia 2011 roku

Uchwałą nr (...) z dnia 24 października 2011 r. zmieniającą uchwałę w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (dalej zwaną również uchwałą nr (...)), Sejmik Województwa (...) zmienił uchwałę nr (...), w szczególności w ten sposób, że z § 6 pkt 2 uchwały usunął słowo „właściwy” (§ 1 pkt 2 uchwały nr (...)).

Nieruchomość powódki znajduje się w strefie M zgodnie z rozporządzeniem nr (...), natomiast zgodnie z uchwałą nr (...) znalazła się w strefie Z1.

Powódka zgłosiła roszczenie z tytułu ubytku wartości nieruchomości oraz z tytułu nakładów na rewitalizację akustyczną budynku w związku z posadowieniem nieruchomości w strefie Z1 obszaru ograniczonego użytkowania 29 lipca 2013 r. bezp.o.ś.rednio do pozwanego. Następnie, 2 sierpnia 2013 r. wezwała pozwanego do zapłaty wraz ze zgłoszeniem roszczenia oraz wezwaniem do podjęcia negocjacji.

Dowód: Zgłoszenie roszczenia w trybie art. 129 ust. 4 p.o.ś. z 29 lipca 2013 r. k. 17

Wezwanie do zapłaty wraz ze zgłoszeniem roszczenia oraz wezwaniem do podjęcia negocjacji z 2 sierpnia 2013 r. k. 18

Pismem z 30 lipca 2013 r. powódka złożyła w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, w którym wskazała, że proponuje aby pozwany wypłacił jej odszkodowanie w wysokości 500 000 zł, (400 000 zł tytułem szkody powstałej na skutek ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości oraz kwoty 100 000 zł tytułem obniżenia jej wartości oraz na skutek szkody wywołanej koniecznością poniesienia kosztów wyciszenia budynku i wykonania izolacji akustycznej nieruchomości).

Dowód: Wniosek z 30 lipca 2013 r. o zawezwanie do próby ugodowej k. 19- 20

Powyższe okoliczności faktyczne ustalone zostały w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Złożyły się nań dokumenty niekwestionowane przez strony co do ich autentyczności. Przeważająca część stanu faktycznego, który w ocenie Sądu jest istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie była sporna pomiędzy stronami niniejszego postępowania. Sąd nie brał pod uwagę ekspertyzy Centrum (...) załączonej do odpowiedzi na pozew, bowiem opinia ta stanowi jedynie wzmocnienie stanowiska strony pozwanej i nie może być traktowana na równi z dowodem opinii biegłego. Podobne stanowisko Sąd zajął w stosunku do załączonego do pisma z 3 lutego 2015 r. zanimizowanego wyciągu z operatu szacunkowego dla innej nieruchomości o bardzo podobnych parametrach położonej przy ul. (...) w W..

Z kolei w toku postępowania zostało wykazane na podstawie opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości Z. K., że spadek wartości nieruchomości jest spowodowany jej położeniem w strefie Z1 obszaru ograniczonego użytkowania i wynosi 10,33% w stosunku do jej aktualnej wartości. Biegła oszacowała wartość rynkową nieruchomości powódki według jej stanu na dzień 4 sierpnia 2011 r. natomiast poziom cen przyjęty na dzień sporządzenia operatu ustaliła w wysokości 513 000 zł przy uwzględnieniu położenia nieruchomości w strefie Z1, i 566 000 zł przy założeniu, że jest ona położona poza tą strefą. Zmiana wartości nieruchomości, tj. obniżenie jej wartości została ustalona na kwotę 53 000 zł. W swojej opinii biegła zasugerowała hipotetyczną rozbudowę nieruchomości powódki, poprzez dobudowanie do niej południowego segmentu budynku mieszkalnego, o powierzchnię użytkową równą 88, 4 m², co prowadziłoby do wzrostu wartości nieruchomości do 826 000 zł, przy uwzględnieniu kosztów rozbudowy 247 000 zł, wartość nieruchomości wzrosłaby o 66 000 zł. W ten sposób biegła wyliczyła wartość potencjalnej szkody spowodowanej położeniem nieruchomości w strefie Z1 obszaru ograniczonego użytkowania i wynikającym z tego położenia zakazem lokalizowania zabudowy mieszkaniowej. (opinia biegłego k. 302-337)

Następnie w pisemnej opinii uzupełniającej biegła Z. K. podtrzymała tezy z opinii głównej i jednoznacznie wskazała, że spadek wartości nieruchomości powódki spowodowany jest wyłącznie jej położeniem w strefie Z1 obszaru ograniczonego użytkowania i wynosi 10,39% przy przyjęciu założenia, że spadek cen nieruchomości poza obszarem ograniczonego użytkowania spowodowany jest innymi czynnikami właściwymi dla całego segmentu rynku nieruchomości tj. trendów spadkowych występujących w ostatnich latach na rynku nieruchomości. (opinia uzupełniająca k. 412 – 423)

Biegła podtrzymała swoją opinię na rozprawie 27 września 2017 r., wskazała na utrzymującą się na rynku nieruchomości zabudowanych stagnację, utrzymującą się od 2011 r. Zaznaczyła, że przed rokiem 2011 miał miejsce spadek cen nieruchomości zabudowanych, na który miały wpływ różne czynniki nie tylko te związane z ustaleniem obszaru ograniczonego użytkowania, głównie duży popyt na rynku nieruchomości lokalowych. W jej ocenie nieruchomość powódki traci na wartości ze względu na jej położenie w strefie Z1, gdzie zabudowa powinna mieć

charakter głównie usługowy. Biegła odniosła się także do opisanej w opinii możliwości rozbudowy nieruchomości powódki i wyjaśniła, że owa rozbudowa ma charakter jedynie hipotetyczny i miała zobrazować ewentualne ubytki w majątku powódki, natomiast same dane są czysto szacunkowe i realny spadek wartości nieruchomości powódki wynosi 53 000 zł.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu z powodu wygaśnięcia roszczenia.

Powódka dochodziła roszczeń odszkodowawczych z tytułu utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania na mocy uchwały nr (...). Należy podkreślić, że z roszczeniami, o których mowa w art. 129 ust. 2 p.o.ś. można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Termin określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś. jest terminem zawitym i z chwilą upływu przedmiotowego terminu wygasa możliwość dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 p.o.ś.. Stanowisko to jest oparte na orzeczeniu Sądu Najwyższego z 10 października 2008 r., w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że termin do zgłoszenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś., jest terminem zawitym o nieprzedawnienia, zatem jego upływ powinien być brany przez Sąd pod uwagę z urzędu.

Analiza całokształtu okoliczności faktycznych oraz obowiązujących norm prawnych doprowadziła Sąd co do zasady do wniosku, że roszczenia powódki jest roszczeniem zgłoszonym po upływie terminu ustawowego. Treść art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska stanowi, że jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części (ust.1) W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust.2).

Zgodnie z treścią art. 136 ust 1-3 p.o.ś. w razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są sądy powszechne. Obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. W razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Okolicznościami bezspornymi był fakt, że wraz z rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., w związku z czym nieruchomość powódki przy (...) w W. znalazła się w „strefie M” tego obszaru, to jest w strefie ograniczeń zabudowy mieszkaniowej. Na skutek zmiany przepisów prawa oraz konieczności rozszerzenia terenu objętego obszarem ograniczonego użytkowania Sejmik Województwa (...) 20 czerwca 2011 r. podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. nieruchomość powódki znalazła się w strefie Z1.

Przesłankami, jakie Sąd zbadał z urzędu była legitymacja czynna po stronie powodowej do występowania z roszczeniem w niniejszej sprawie oraz czy dochowano terminu wynikającego z art. 129 ust. 4 p.o.ś..

Przesłanka z art. 129 ust. 2 została spełniona gdyż powódka, poprzez przedstawienie umowy darowizny nieruchomości oraz księgi wieczystej założonej dla tej nieruchomości, wykazała, że jest jej właścicielem. Była nim także, w dacie wejścia w życie aktu ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania.

Następnie Sąd rozważył zachowanie terminu zawitego do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego, było to bowiem podstawowe zagadnienie podnoszone przez stronę pozwaną, jako przesłanka oddalenia powództwa bez konieczności przeprowadzania postępowania dowodowego. W ocenie Sądu obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im (...) w W. został utworzony w drodze rozporządzenia z 7 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...). Rozporządzenie

to zostało wydane na mocy art. 135 ust. 2 p.o.ś. w ówczesny brzmieniu. Z przepisu art. 135 ust. 1 ustawy p.o.ś. wynika, że stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania może mieć miejsce, jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu. Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie określa się na zasadach wskazanych w art. 135 ust. 2 ustawy p.o.ś. Przepis ten zawiera delegację do określenia obszaru ograniczonego użytkowania, jak również określa rodzaj aktu prawnego, w drodze którego następuje jego utworzenie. Na skutek zmiany przepisów prawa oraz konieczności rozszerzenia terenu objętego obszarem ograniczonego użytkowania Sejmik Województwa (...) w dniu 20 czerwca 2011 r. podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Nieruchomość powódki znalazła się w strefie Z1.

W przedmiotowym zakresie należy podnieść, że w dacie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., to jest 24 sierpnia 2007 r. (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r.), art. 135 ust 2 ustawy p.o.ś. wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ustawy dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji rządowej (Dz. U. z 2005 r., Nr 175, poz. 1462), która to zmiana obowiązywała od stycznia 2008 r. i według tej nowelizacji obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt. 1 cytowanej ustawy, lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Zmieniono jedynie organ uprawniony do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, w miejsce wojewody - sejmik województwa oraz wskazano, że następuje to w formie uchwały, a nie jak dotychczas w formie rozporządzenia.

Zgodnie z treścią § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 908), jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Zgodnie zaś z treścią § 32 ust. 3 powyższego rozporządzenia, jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą, w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu. Przepis ten stosuje się przy tym odpowiednio, na podstawie paragrafu 143 wspomnianego rozporządzenia, do aktów prawa miejscowego.

Z powyższego wynika, że zmiana z dniem 1 stycznia 2008 r. organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa w myśl § 32 ust. 3 w/w rozporządzenia, nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) 7 sierpnia 2007 r., albowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego polegającego na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą.

Natomiast w zakresie uregulowanym w § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. dotyczącym zmiany formy aktu (uchwała w miejsce rozporządzenia), należy przyjąć, że rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 r. nie utraciło mocy obowiązującej na podstawie tej reguły walidacyjnej, albowiem ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 r., Nr 175, ze zm.), która z dniem 1 stycznia 2008 r. zmieniła organ tworzący obszar

ograniczonego użytkowania i formę aktu, równocześnie w art. 47 ust. 2 wskazała, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Odnosnie zaś określenia przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie w dacie wydania rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 r. według art. 135 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska było to przedsięwzięcie określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy i zakres ten nie został zmieniony ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, którą dokonano zmiany organu upoważnionego do określenia obszaru ograniczonego użytkowania i formy aktu ustanawiającego ten obszar.

Zgodnie z treścią art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo ochrony środowiska obowiązującego od dnia 15 listopada 2008 r. sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały między innymi planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Jak stanowił art. 51 ust. 8 ustawy prawo ochrony środowiska, również do dnia 15 listopada 2008 r. Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy p.o.ś. w drodze rozporządzenia miała obowiązek określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, a także szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu.

Aktem wykonawczym wydanym na podstawie art. 51 ust. 8 ustawy p.o.ś. było z kolei rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, póź. 2573 ze zm.). Zgodnie z § 1 rozporządzenia określało ono: 1) rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) rodzaje przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być wymagany; 3) przypadki, w jakich zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane, jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko; 4) szczegółowe uwarunkowania związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Zgodnie zaś z § 2 ust. 1 pkt 28 sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m. Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w paragrafie 2 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w art. 144 ust. 9 uchylila w tytule I ustawy p.o.ś. cały dział V i VI, a więc też art. 51, ale równocześnie w art. 173 ust. 1 wskazała, że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane między innymi na podstawie art. 51 ust. 8 ustawy p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na art. 60 ustawy z 03 października 2008 r., jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do dnia 15 listopada 2010 r.

Zgodnie zaś z treścią art. 173 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. do czasu przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy: 1) za przedsięwzięcia mogące zawsze oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone

w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 pkt 2 mniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Powyższe oznaczało, że uchylając art. 51 ust. 1 pkt. 1 i art. 51 ust. 8 ustawy p.o.ś. uznano, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych

z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do dnia 15 listopada 2010 r., a w ust. 2 art. 173 doprecyzowano, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Konkludując oznacza to zatem, że zmiana ustawy z dnia 3 października 2008 r.

w powyższym zakresie miała jedynie charakter redakcyjny i określała, kiedy przepisy wykonawcze mówiące o tym, jakie przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, tracą moc.

Co więcej przepisem wykonawczym, wydanym na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, było nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), które weszło w życie z 15 listopada 2010 r.

Rozporządzenie to określa: 1) rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko; 3) przypadki, w których zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2.

Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi mniejszej niż 2.100 m, a zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych.

Podsumowując zmiany art. 135 ust. 2 p.o.ś. w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r., albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r., a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go jego nowelizacja dokonana ustawą z dnia 3 października 2008 r., ani też nowe rozporządzenie z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Powyższe stanowisko odnośnie skutków wprowadzenia zmiany treści art. 135 ust. 1 i 2 ustawy prawo ochrony środowiska obowiązującej od dnia 15 listopada 2008 r. znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uzasadnienie wyroku z 6 maja 2011 r. II CSK 421/10, LEX nr 863961, z 25 maja 2013 r., I CSK 509/11, tak też Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w uzasadnieniu wyroku z 31 sierpnia 2009 r., LEX nr 518044).

Argumentację potwierdzającą słuszność powyższego wyводу odnaleźć można także w uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. z którego wynika wprost, że dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania - rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. - został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych

niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

W konsekwencji należy uznać, że rozporządzenie nr (...) obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały nr (...), która nie wprowadziła w stosunku do nieruchomości powoda żadnych nowych ograniczeń, w związku z czym powództwo musiało ulec oddaleniu z uwagi na upływ terminu ustawowego, w którym powódka mogła wystąpić z roszczeniami, zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 ustawy p.o.ś.

W stosunku do powódki upłynął określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś. dwuletni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, w czasie którego powódka mogła występować z roszczeniami przedstawionymi w pozwie. Wskazać przy tym należy, że przepis art. 129 ust. 4 p.o.ś. jest przepisem szczególnym, podlegającym ścisłej wykładni. Konstytuuje on uprawnienie limitowane w czasie, to jest ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie wygasa. Wystąpienie z roszczeniem w przewidzianym ustawą terminie jest podstawową odpowiedzialnością odszkodowawczej pozwanej.

Wskazać jednocześnie należy, że ocena charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś. była przedmiotem wyroku Sądu Najwyższego z 10 października 2008 r. (II CSK 216/08), w którym Sąd ten wyjaśnił i szeroko umotywował stanowisko, akceptowane także przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie, że „termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. prawo ochrony środowiska jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia”. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2013 roku (II CSK. 578/12) wskazano, że termin z art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 ustawy prawo ochrony środowiska muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powódka nie wystąpiła skutecznie przed upływem dwuletniego terminu zawitego z art. 129 ust. 4 p.o.ś. powódka nie zgłosiła pozwanemu żadnych roszczeń przysługujących jej w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania z 2007 r. Należy wskazać, że przedmiotowe powództwo zostało wniesione przy braku zachowania dwuletniego terminu zawitego liczonego od dnia wejścia w życie rozporządzenia (...). Dochodzenie przez powoda w niniejszym postępowaniu jakichkolwiek roszczeń wynikających z ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania z 2011 r. nie uzasadnia okoliczność, że przed wytoczeniem powództwa powódka wystąpiła przeciwko pozwanemu z wnioskiem o zawezwaniem do próby ugodowej, bowiem miało to miejsce w 2013 r. W ocenie Sądu roszczenia powódki wygasły przed wytoczeniem powództwa.

Dla poparcia wskazanej wyżej argumentacji należy powołać stanowisko zaprezentowane w orzeczeniach Sądu Najwyższego. Zgodnie z tezą uchwały Sądu Najwyższego Izby Cywilnej z 9 lutego 2017 r. III CZP 114/15 właściciel nieruchomości, który w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie uchwały nr (...) wystąpił z roszczeniem przewidzianym w art. 129 ust. 2 p.o.ś., może domagać się naprawienia szkody spowodowanej ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wynikającym wyłącznie z tej uchwały. W powołanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy potwierdził prezentowane powyżej stanowisko dotyczące obowiązywania rozporządzenia nr (...). Wskazał, że już w powoływanej już uchwale siedmiu sędziów z 22 listopada 2016 r. III CZP 62/16 Sąd Najwyższy odwołał się m.in. do zasady ciągłości regulacji prawnej i wskazał, że wyjątek od tej zasady zachodzi w razie stwierdzenia nieważności danego aktu prawa miejscowego przez sąd administracyjny. W nauce prawa bowiem przyjmuje się, że prawomocny wyrok sądu administracyjnego stwierdzający nieważność aktu prawa miejscowego wywiera skutek *ex tunc* i powoduje konsekwencje derogacyjne zbliżone do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Oznacza to, że akt ten należy traktować tak, jakby nigdy nie wszedł do obrotu prawnego. Wobec braku wyroków sądów administracyjnych stwierdzających nieważność rozporządzenia nr (...), nie można przyjmować, że akt ten jest wyjątkiem od zasady ciągłości legislacyjnej.

Problematyka ta była również przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uchwale składu siedmiu sędziów z 22 listopada 2016 r., III CZP 62/16. W uchwale tej Sąd Najwyższy również stanął na stanowisku, że rozporządzenie nr

(...) obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr (...). Konsekwencją obowiązywania rozporządzenia nr (...) do dnia wejścia

w życie uchwały nr (...) jest ciągłość istnienia utworzonej przed dniem wejścia w życie tej uchwały instytucji obszaru ograniczonego użytkowania. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy przyjmował jako zasadę ciągłość raz utworzonego obszaru ograniczonego użytkowania (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 367/08, z dnia 25 lutego 2009 r., II CSK 565/08, z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 86/10, z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, z dnia 12 kwietnia 2013 r., IV CSK 608/12, z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47 i z dnia 12 czerwca 2015 r., II CSK 570/14). Podkreślał, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 129 ust. 2 p.o.ś., należy rozumieć jako ograniczenie w stosunku do dotychczasowego sposobu korzystania z nieruchomości lub dotychczasowego przeznaczenia nieruchomości, w związku z czym dopiero uszczuplenie dotychczasowego zakresu i sposobu korzystania z nieruchomości lub zmuszenie właściciela do zmiany dotychczasowego przeznaczenia nieruchomości stanowi przesłankę zastosowania tego przepisu. Nie można przyjmować, że odszkodowanie miałyby przysługiwać w każdym przypadku ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, niezależnie od ograniczeń istniejących wcześniej, w takim wypadku bowiem roszczenia z art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś. odżywałyby w związku z każdą zmianą aktu prawnego utrzymującego istniejące już ograniczenia, a odpowiedzialność odszkodowawcza byłaby oderwana od samych ograniczeń, ich zwiększenia lub zmiany.

Do tej linii orzeczniczej przychylił się także Sąd Apelacyjny w Warszawie, który wyrokiem z 5 kwietnia 2017 r. VI ACA 2011/15 wskazał, że nie może ulegać wątpliwości, że o odpowiedzialności odszkodowawczej można mówić jedynie w razie oddziaływania nadmiernego, przekraczającego dopuszczalny poziom. Nie chodzi więc o absolutnie każde oddziaływanie, gdyż to prowadziłoby do zupełnego sparaliżowania działalności określonej w art. 174 p.o.ś., skoro nie ulega wątpliwości, że eksploatacja lotniska powoduje hałas nawet w bardzo znacznej od niego odległości. Rzecz jednak w tym czy hałas ten jest nadmierny i wpływa na korzystanie z danej nieruchomości, co musi uwzględniać inne warunki wynikające z jej położenia.

Przedmiot sporu stanowiła kwestia czy rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., czy to ta uchwała wprowadziła ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości powódki oraz czy upłynął dwuletni termin określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś. na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z tej nieruchomości od dnia wejścia w życie regulacji powodującej to ograniczenie. O czasowym obowiązywaniu rozporządzenia nr (...) przesądził Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 22 listopada 2016 r., III CZP/16, którą udzielona została odpowiedzi na pytanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, skierowana na etapie postępowania apelacyjnego w podobnej sprawie I ACA 1424/14. Podjęta przez Sąd Najwyższy uchwała ma kluczowe znaczenie dla wyniku licznych spraw dotyczących roszczeń opartych na art. 129 ust. 2 i 3 p.o.ś. Wskazać należy, że swoje roszczenie powódka opierała na treści uchwały nr (...), to jest wprowadzonych w tym zakresie ograniczeniach na nieruchomości, w związku z jej położeniem na obszarze ograniczonego użytkowania, na które wskazywano w pozwie i kolejnych pismach procesowych.

Dodatkowo wskazać należy, że w ocenie Sądu nie można uznać, że wprowadzenie ograniczenia czyli OOU automatycznie powoduje zaistnienie roszczenia, bowiem wprowadzone ograniczenie swoimi skutkami musi dotyczyć konkretnej nieruchomości. Odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 p.o.ś., przewidziano bowiem nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z niej. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest zatem szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia, co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas.

Szkoda nie powstaje natomiast, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący) – wyrok SN z dn. 27 czerwca 2013r., sygn. IV CSK 28/12, publik. LEX nr 1228596).

W niniejszej sprawie powódka nabyła nieruchomości w drodze darowizny, przy czym w akcie darowizny jej wartość wskazano na 200.000 zł. Zatem z opinii biegłego raczej wynika wzrost jej wartości. Dodatkowo podkreślić należy, że nieruchomości obciążona jest prawem nieodpłatnej i dożywotniej służebności osobistej polegającej na prawie do zamieszkiwania i korzystania z parteru przedmiotowego budynku mieszkalnego, korzystania z wszelkich części wspólnych przedmiotowego budynku, a także prawo użytkowania całej przedmiotowej działki gruntu. Zatem ewentualna rozbudowa budynku, którą sugeruje biegła w swej opinii, jest jedynie hipotetycznym założeniem, nie popartym żadną przesłanką faktyczną a nadto nie popartą żadnym wyliczeniem kosztów takiej rozbudowy. Powódka zatem nie wykazała nie tylko powstania szkody rzeczywistej polegającej na utracie wartości ich lokalu w związku z wprowadzeniem oou, ale również nie wykazała, że szkoda jaką poniosła obejmuje utracone korzyści.

Niemniej jednak Sąd nie prowadził dodatkowego badania w tym zakresie z uwagi na upływ terminu zawitego, o czym była mowa powyżej, co skutkowało oddaleniem wniosków dowodowych na rozprawie w dniu 27 września 2017 r., w szczególności wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego akustyka, kolejnej opinii biegłego z dziedziny wyceny nieruchomości oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań stron. Wnioski te bowiem mogły zmierzać jedynie do zbędnego przedłużenia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zatem w oparciu o zaprezentowane ustalenia faktyczne, rozważania prawne, a w konsekwencji dokonane rozstrzygnięcie, o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Jednocześnie na podstawie art. 108 k.p.c., ostateczne rozliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu.

SSO Edyta Bronowicka